

Пиленцата въ гнѣздото изпърво църкаха, но когато родителитѣ имъ ги покриха съ крилцата си, тѣ се успокоиха и заспаха.

Порѣтъ излѣзе изъ сламата и почна да разгледва... А мѣсечко прѣзъ прозореца прѣкрасно освѣтилъ гнѣздата. Отъ радостъ очитѣ на пора почнаха да изпускатъ искри. Подскокъ-подскокъ... той е вече въ гнѣздото... Настъпи края на живота на бѣднитѣ птички. „Ехъ, че сж вкусни тия лястовички“, продума си порѣтъ и изѣди 2—3 отъ заспалитѣ птиченца.

„Сега съмъ вече ситъ и мога да си поиграя малко“, рѣши той и скочи въ яслитѣ. Отъ тамъ се хвърли върху гърба на единя конь и почна да тича ту напредъ кждѣ главата, ту назадъ кждѣ опашката... Коньтъ се уплаши и почна да прѣхти, да скача и да се брани съ опашката си. Биеше копита о земята, но порѣтъ хичъ и не обръщаше на това внимание, а продължаваше все тъй лудо да тича и да плаши бѣдното животно...

На утринѣта дошелъ конарѣтъ и що да види? — Коньтъ потъналъ въ пѣна, измъченъ и изплашенъ, трепере като разлюлянъ листъ.

Разгледваше конарѣтъ и неможеше да разбере, що се е случило съ коня. А порѣтъ, като че ли хичъ го нѣма по свѣта, спокойно си лежи подъ сламата, свитъ на търкало...

И още дълго врѣме той все така би правилъ пакости, ако да не му се случи едно нещастие.

Порѣтъ до толкова се разхрабри, щото почна да ходи и на рѣката да лови риба. Приклеке на брѣга и чака: щомъ нѣкоя рибка се мѣрне наблизо, той безъ да влиза въ водата внимателно я цапва съ кракъ и лакомо я навира въ устата си.